

TUYẾT

PHẠM HỮU BÌNH

(KỶ CHÓT)

Mấy lúc gần đây Tuyết cũng nhận thấy Quang như có vẻ gì thay đổi. Quang không còn ham đi chơi tennis hay đánh mạt chược với Tuyết. Cái thú của Quang trong những ngày nghỉ, ngoài những lúc chơi với con ra, là cái thú trồng cây cảnh quanh nhà. Quang có thể mê mải ở ngoài vườn từ sáng đến tối, vun vun, sỏi sỏi, hay cặm cụi khiêng những tảng đá để xếp thành hình núi non bộ. Tuyết muốn trọng quyền tự do của Quang trong một cái thú giải trí lành mạnh như thế; nhưng Tuyết cũng không khỏi cảm thấy cô đơn mỗi lần lái xe sang nhà ông bà Long một mình, trong khi Quang quanh quẩn với vườn tược và bé Minh ở nhà.

Hôm ấy là Thứ Bảy. Sau khi ăn sáng và thu dọn nhà cửa xong, Tuyết nghĩ đến bàn mạt-chược bên nhà ông bà Long. Tuần trước Tuyết ù liền bốn ván và được hơn hai trăm đô-la nên hôm nay Tuyết hãy còn ham lắm. Quay sang Quang, Tuyết hỏi:

- Anh có muốn sang bên ba má chơi mạt chược với em hôm nay không?

Quang ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Hay là em cứ sang trước đi. Anh muốn ở nhà trồng nốt mấy cái cây anh mua từ tuần trước; rồi buổi chiều anh và con sẽ sang sau.

Tuyết không được vui; nhưng cũng thấy khó tìm được lý lẽ gì để đòi Quang đi với Tuyết bây giờ. Tuyết nói cho xong chuyện:

- Thế cũng được. Trong tủ lạnh còn nhiều đồ ăn lắm. Hai bố con muốn ăn gì thì ăn.

Rồi để mặc Quang và bé Minh chơi với nhau, Tuyết lái xe ra khỏi nhà. Một nỗi bực bội gì làm Tuyết khó chịu. Ngồi vào bàn mạt-chược rồi mà Tuyết vẫn không thể tập trung tư tưởng được. Tuyết thua liền hai ván.

Chừng gần mười hai giờ trưa, Tuyết nhường chân cho cô Thu để vào bếp phụ với bà Long sửa soạn bữa ăn. Nghĩ đến Quang và bé Minh ở nhà, Tuyết cầm điện thoại lên gọi. Chuông điện thoại reo năm lần mà không thấy Quang trả lời. Tuyết đã bắt đầu ngờ rằng Quang mải trồng cây ở ngoài vườn nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Nhưng rồi có tiếng máy trả lời chạy và tiếng Quang nhẩn trong máy vang lên:

- Bây giờ là mười một giờ. Có anh Tuấn sang chơi và rủ anh đưa bé Minh đi chơi Sesame Place với bé Thuận, con trai anh ấy. Anh sẽ ráng về sớm. Nhưng nếu hai đứa nhỏ ham chơi thì có thể anh sẽ không về kịp để sang chơi mạt-chược được. Nếu vậy thì đành để tuần sau vậy.

Tuyết tức giận tưởng như muốn điên lên được. Như thế này thì Quang không còn coi Tuyết ra gì nữa. Tuyết rủ Quang đi chơi mạt-chược thì Quang tìm đủ mọi cách để không đi. Rồi khi Tuấn sang rủ đi chơi thì Quang đi liền. Đã thế Quang còn không thèm gọi điện thoại nói cho Tuyết biết mà chỉ nhẩn lại trong máy trả lời thôi. Nếu lúc này Tuyết ở nhà thì chắc chắn Tuyết đã cầm điện thoại và máy trả lời lên đập cho tan nát. Nhưng Tuyết đang ở nhà bố mẹ với bao nhiêu người quen kẻ thù. Tuyết không thể hé răng nói được một câu. Nỗi tức bực như càng chùng chất lên. Tuyết thẫn thờ đặt điện thoại xuống và nói nhỏ với bà Long:

- Con phải về nhà xem bố con nó ăn uống ra sao.

Rồi không đợi bà Long trả lời, Tuyết ra lấy xe lái thẳng đến một công viên gần đó. Tuyết đậu xe rồi xuống đi lang thang trong công viên, chẳng biết nghĩ gì, làm gì. Chưa bao giờ Tuyết thấy giận Quang như thế. Chưa bao giờ Tuyết thấy

bối rối như thế. Tuyết sẽ phải làm gì để cho Quang phải hối hận về hành động của Quang? Để cho Quang từ nay trở đi sẽ không bao giờ có thể coi thường Tuyết như vậy được nữa?

Tuyết bắt đầu cảm thấy mệt và đói. Nhìn trước nhìn sau, không thấy có chỗ nào ở quanh đây bán đồ ăn, Tuyết lại ra xe lái đến một khu buôn bán có nhiều cửa tiệm và nhà hàng. Sau khi ăn qua loa cho đỡ đói, Tuyết đi quanh các tiệm cho hết thì giờ. Chừng gần đến lúc các tiệm đóng cửa, Tuyết mới ra lái xe về nhà.

Thấy xe Quang ở trong garage là Tuyết giận sôi lên rồi. Tuyết mở cửa bước vào nhà. Quang từ trong phòng khách chạy ra hỏi:

- Tuyết về trễ? Anh gọi sang bên nhà, má nói em về từ trưa. Mà em đi đâu vậy?

Cơn giận của Tuyết bùng lên như lửa gặp dầu. Tuyết đóng sầm cửa lại, mặt đỏ bừng bừng, trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Quang, hét lên:

- Anh coi tôi không bằng con đòi, người tớ. Buổi sáng thì anh nói anh muốn ở nhà trồng cây. Nhưng Tuấn sang rủ một tiếng thì anh đi liền. Anh còn không thèm nói với tôi khi anh mang con đi chơi nữa. Anh không thèm nói với tôi thì từ nay trở đi anh đừng bao giờ nói gì với tôi nữa.

Rồi Tuyết ném chùm chìa khóa vào một góc nhà và hằm hằm đi thẳng lên lầu, vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Đến gần tối, Tuyết xuống cho bé Minh ăn xong rồi lại lên phòng nghe nhạc, mặc Quang ăn một mình.

Cứ như thế đã sáu ngày, Tuyết không nói với Quang một lời. Nếu có người hỏi Quang trên điện thoại thì Tuyết chỉ la lớn lên trống không:

- Điện thoại.

Tuyết cố giữ một vẻ lạnh lùng bề ngoài; nhưng mỗi ngày không nói với Quang là một ngày nặng nề, bút rút chông chất mãi lên. Sang đến ngày thứ bảy thì Tuyết biết Tuyết không thể chịu được nữa. Tuyết phải đập bể bầu không khí ngột ngạt này, dù cho có tan nát thế nào đi nữa. Nhớ lại đã có lần Tuyết nói với Quang "Nếu có bao giờ anh bỏ em..." Tuyết đợi cho Quang đi làm về vừa bước vào nhà là lớn tiếng tuyên bố:

- Đấy, nhà cửa và mọi thứ là của anh, anh giữ lấy. Tôi chỉ giữ một bé Minh thôi và sẽ mang nó về bên ngoại ở.

Không thấy Quang trả lời, Tuyết đưa mắt lại phía sau nhìn. Quang đang đứng đó sững sờ, vẻ bối rối hiện lên nét mặt. Có đến năm ba phút trôi qua rồi Tuyết mới nghe thấy tiếng Quang ôn tồn, thông thả, như vừa nói vừa suy nghĩ:

- Em giữ con là đúng rồi. Nó sẽ luôn luôn cần có bàn tay của một người mẹ. Nhưng em giữ con thì em cũng phải giữ cái nhà này và tất cả mọi thứ. Cái nhà này là nhà của nó. Đây là chỗ nó ăn, nó ngủ, nó chơi. Nó đã quen cả rồi. Tại sao nó lại phải đi đâu? Hai mẹ con cần có nhà cửa rộng rãi. Còn anh, anh có một mình, anh đâu có cần cả cái nhà này làm chi. Anh sẽ tìm thuê một cái phòng nhỏ ở gần đây để hàng ngày rẽ lại chơi với con là đủ rồi.

Tuyết cảm thấy như vừa bước hụt chân. Tuyết đã tưởng Tuyết nói thế thì Quang sẽ tìm đủ mọi lý lẽ như hôm nào để tranh quyền giữ bé Minh và hai người sẽ tha hồ mà cãi vã. Nhưng tại sao Quang lại đầu hàng sớm thế này? Bây giờ Tuyết biết nói gì đây? Biết làm gì đây? Tuyết luống cuống, hoảng hốt. Tuyết không thể để Quang rút lui dễ dàng như thế này được. Rồi Tuyết thấy, là một người đàn bà, Tuyết có quyền thay đổi ý kiến, có quyền nói ngang nói bừa một chút. Sau một giây yên lặng để cố lấy lại bình tĩnh, Tuyết đổi giọng:

- Anh vẫn muốn giữ con, thì đấy anh giữ lấy nó. Anh cũng có thể giữ cái nhà này và mọi thứ luôn. Nó cần có một người đàn ông để làm khuôn mẫu cho nó. Anh đâu có muốn nó lớn lên giống như một người đàn bà mà anh bảo tôi giữ nó?

Giọng Quang vẫn ôn tồn, ấm áp:

- Nhưng làm sao anh biết nấu nướng cho nó ăn? Rồi còn lúc nó đau ốm nữa, làm sao anh biết bế ẵm, săn sóc nó được.

Ồ, sao Quang lại có thể liều lĩnh, dùng ngay những lý lẽ của Tuyết hôm nào? Không. Tuyết không thể chịu thua Quang được. Tuyết dần giọng:

- Anh không biết nấu nướng thì đi tiệm mà ăn. Con nó đau thì đã có bác sĩ. Rồi vài năm nữa nó đi học. Nó sẽ phải học khoa học và máy computer. Anh giỏi những môn này, anh kèm cặp được cho nó. Chứ tôi có biết gì đâu?

Thế là hòa. Tuyết cũng biết dùng ngay lý luận của Quang hôm nào để chống trả lại chứ đâu Tuyết có chịu thua. Một phút yên lặng; rồi lại có tiếng Quang, như năn nỉ, như chịu đựng:

- Em nói vậy thì anh còn biết nói sao? Anh sẽ bằng lòng giữ bé Minh. Anh sẽ bằng lòng giữ cái nhà này cùng mọi thứ với một điều kiện.

Ấy chết! Quang sẽ giữ bé Minh. Quang sẽ giữ cái nhà này và mọi thứ. Thế còn chưa đủ hay sao mà Quang còn đặt điều kiện nữa? Tuyết hét lên:

- Anh còn muốn điều kiện gì nữa?

Có tiếng chân Quang bước nhẹ về phía Tuyết và tiếng Quang hạ thấp như muốn nói thầm:

- Với điều kiện em sẽ ở lại đây, nấu nướng cho con ăn và săn sóc nó khi nó đau ốm.

Tuyết không nói được gì nữa.

Có cánh tay Quang vòng nhẹ quanh người Tuyết. Tuyết ngả đầu về phía sau, dựa vào vai Quang, mắt lim dim, nói:

- Em không chịu đâu! Anh khôn quá à! Cái gì anh cũng được hết.

Thế là sóng gió lại qua đi. Thế là Tuyết lại thấy đời tươi đẹp, thấy mình may mắn, có công việc hào hứng, gia đình ấm cúng.

Bé Minh đã đi học mẫu giáo. Ngày nào Tuyết đến đón nó sau giờ học, nó cũng có cái gì mới lạ để khoe với mẹ.

- Mẹ ơi, con biết tô chữ A rồi.

- Mẹ ơi, con biết viết tên con rồi.

Rồi nó lấy tác phẩm của nó ra đưa cho Tuyết coi với đầy vẻ tự hào. Lần nào Tuyết cũng trầm trồ khen ngợi con. Lần nào Tuyết cũng cảm thấy vui thích về những thành công nho nhỏ của đứa con trai năm tuổi. Trên tường trong bếp, trên tủ lạnh, trong phòng chơi, chỗ nào cũng trưng bày đầy những tác phẩm của Minh: Những tờ giấy với những chữ viết nguệch ngoạc, hay những hình vẽ thô sơ tô màu sặc sỡ.

Ngày lễ Mothers' Day (Ngày Của Các Bà Mẹ) bé Minh đem một tờ giấy cuộn tròn đến đưa cho Tuyết rồi nhoẻn miệng cười, chúc mẹ:

- Happy Mothers' Day

Tuyết hồi hộp mở tờ giấy ra và sung sướng đến chảy nước mắt khi thấy một bông hồng vẽ bằng bút chì nguệch ngoạc, có tô màu chỗ đỏ, chỗ vàng. Tuyết ôm chặt con vào lòng, nghẹn ngào nhắc đi nhắc lại hai tiếng:

- Thank you. Thank you.

Còn ba tuần nữa là bé Minh học xong mẫu giáo. Để đánh dấu một bước tiến quan trọng của các em, nhà trường đã gửi thư thông báo cho các phụ huynh biết sẽ có một buổi lễ *Ra Trường* cho các em vào ngày Thứ Hai đầu tháng Sáu. Trong buổi lễ này, các em sẽ mặc mũ áo đặc biệt, giống như các sinh viên đại học trong ngày lễ tốt nghiệp. Từng em sẽ được gọi lên sân khấu để nhận Chứng Chỉ Hoàn Tất Mẫu Giáo cùng những phần thưởng danh dự. Sẽ có nhạc hòa tấu và đồng ca do chính các em trình diễn để giúp vui. Sau buổi lễ, các phụ huynh cũng được mời ở lại dự tiệc vui với các em.

Từ ba bốn hôm nay Tuyết và Quang đã không ngớt bàn bạc về việc mua một món quà đặc biệt để thưởng cho bé Minh trong dịp này. Cuối cùng hai người đồng ý sẽ mua cho nó một máy computer thứ tốt với đầy đủ máy in màu, máy ảnh video và speakers để nó vừa dùng vào việc học, vừa chơi các trò chơi computer được.

Để cho con hoàn toàn ngạc nhiên và sung sướng khi nhận được quà, Tuyết góp ý kiến với Quang như thế này: Hai người sẽ đặt cọc mua máy; nhưng sẽ đợi đến ngày Thứ Bảy trước ngày lễ mới đến lấy về, giấu kín một chỗ. Đến đêm Chủ Nhật, đợi cho bé Minh đi ngủ, rồi Quang sẽ lấy máy ra để trên bàn trong phòng chơi ở dưới nhà và lấy khăn trùm kín lại. Sau buổi lễ ở trường về, cả gia đình sẽ đưa bé Minh xuống phòng chơi, rồi...một, hai, ba, Quang sẽ kéo mạnh khăn phủ ra để lộ những món quà cho Minh thấy và cả nhà cùng reo lên: "Congratulations, Minh" (Chúc mừng Minh)

Quang thích cách sắp đặt của Tuyết. Hôm đó chắc chắn sẽ có mặt ông bà Long. Cha Bạch và Sơ Teresa cũng có thể về chơi. Như vậy thì vui biết mấy.

Đúng như đã sắp đặt, ngày Thứ Bảy, sau khi ăn bữa trưa xong, Tuyết và Quang chở bé Minh sang tiệm vàng gửi ông bà Long để hai vợ chồng đi lấy máy computer. Ông Long thấy cháu ngoại sang thì mừng lắm, đưa ngay bé Minh lên lầu coi TiVi trong khi bà Long đưa ba trăm đô-la cho Tuyết và dặn dò:

- Con biết cái gì Minh nó thích thì mua hộ mẹ làm quà cho nó. Cha Bạch và Sơ Teresa cũng gửi quà cho nó đây.

Tuyết vừa cầm lấy tiền và hai gói quà vừa nói nhỏ với bà Long:

- Con đi mua đồ mang về nhà rồi sẽ sang đón cháu và bố mẹ đi ăn tối. Quang vừa tìm ra một tiệm ăn Nhật ngon lắm. Bố thích đồ ăn Nhật chắc bố sẽ thích tiệm ăn này.

Ở tiệm vàng ra, Tuyết cảm thấy hào hứng, hồi hộp như ngày nào khi Tuyết sửa soạn đám cưới của Tuyết và Quang. Thật mà khó tưởng tượng được rằng đứa con đầu lòng mà cũng là đứa con duy nhất của Tuyết và Quang đã gần sáu tuổi và đã sắp học xong mẫu giáo.

Hơn hai giờ sau, Tuyết và Quang đã hoàn tất việc mua sắm và đem mọi thứ về nhà cất vào kho chứa đồ; rồi lại lái xe sang chỗ ông bà Long để đón con.

Còn hai dãy phố nữa trước khi đến tiệm vàng, đường bỗng kẹt cứng lại những xe. Nhìn về phía trước, Tuyết thấy có nhiều ánh đèn màu chớp chớp của xe cảnh sát. Có nhiều người xuống xe đứng tụ tập từng nhóm, chỉ chỗ, bàn tán. Thấy một người đàn bà đi lại gần đến xe, Tuyết quay cửa kính xe xuống hỏi:

- Có chuyện gì thế bà? Có phải có tai nạn xe cộ không?

Người đàn bà lắc đầu:

- Không phải tai nạn xe cộ. Có vụ cướp ở tiệm vàng. Hình như có một đứa nhỏ bị bắn. Xe cứu cấp vừa đến chỗ đi nhà thương rồi.

Tuyết hét lên một tiếng thất thanh:

- Trời đất ơi, con tôi!

Rồi đẩy mạnh cửa xe, Tuyết hét hải, vừa chạy về phía tiệm vàng, vừa la:

- Con tôi, con tôi.

Quang cũng hoảng hốt tắt máy xe, mở cửa xuống chạy theo Tuyết.

Đến đầu đường bị cảnh sát chặn lại, Tuyết càng la lớn hơn:

- Con tôi, con tôi đâu? Để tôi đi tìm con tôi.

Rồi chân tay run lẩy bẩy, toàn thân lạnh toát, mắt hoa lên, Tuyết ngã lăn xuống đường.

Quang cũng vừa hốt hoảng chạy tới nơi, quì xuống ôm lấy Tuyết.

Có tiếng một cảnh sát viên gọi đồng nghiệp:

- Bố mẹ nạn nhân vừa ngắt sủ ở đây. Cần ngay xe cấp cứu để chở họ vào nhà thương.

Tờ báo *Tribune* ra sáng Chủ Nhật đăng tin vụ cướp với hàng chữ lớn ngay trang đầu:

“MỘT VỤ CƯỚP CỦA GIẾT NGƯỜI DÃ MAN Ở VÙNG TÂY NAM THÀNH PHỐ

Một tiệm vàng tại vùng Tây Nam thành phố bị cướp vào chiều Thứ Bảy. Một em bé trai năm tuổi bị bắn chết.

Vào lúc ba giờ rưỡi chiều ngày Thứ Bảy, tiệm vàng Nữ Vương, số 248 đường Orchids mà chủ nhân là ông bà Lê Văn Long, bị cướp xông vào, dùng búa đập bể cửa kính, vợ vét những đồ trang sức cùng đồng hồ và tiền bạc. Trước khi rút lui, chúng còn bắn chết đứa cháu trai của chủ nhân tên là Hoàng Lê Minh.

Nguồn tin cảnh sát cho biết sự việc xảy ra như sau:

Vào lúc ba giờ rưỡi chiều Thứ Bảy, ông Long đang xem TiVi cùng đứa cháu ngoại năm tuổi tên là Minh ở trên lầu. Bố mẹ bé Minh đã mang con đến gửi ông bà ngoại để đi mua quà mừng ngày ra trường mẫu giáo của con. Bé Minh khát nước và ông Long xuống nhà lấy nước cho cháu. Vừa lúc đó bà Long thấy một người đàn bà ăn mặc lịch sự bấm chuông gọi cửa. Bà Long bấm nút điện mở cửa cho người đàn bà. Không ngờ người đàn bà mở cửa và đứng chặn giữ cửa mở để hai đồng lõa chực sẵn gần đó xông vào.

Biết có biến, bà Long bấm nút báo động điện tử rồi chạy vào phòng trong, cùng ông Long khóa chặt cửa lại.

Bọn cướp dùng búa đập bể tủ kính để vợ vét đồ trang sức. Bé Minh đang xem TiVi ở trên lầu, nghe tiếng kiến bể loảng soảng, không biết có chuyện gì chạy xuống nhà coi và bị bọn cướp bắn trúng ngực, chết ngay ở cầu thang.

Cảnh sát nghe báo động ập đến, chặn hai đầu phố và bắt trọn ổ bọn cướp gồm bốn tên, cùng cái xe hơi hiệu Chevrolet màu xanh đậm mà bọn cướp dùng để chạy trốn. Trong xe, cảnh sát tìm thấy tất cả những đồ trang sức mà bọn cướp đã lấy ở tiệm vàng Nữ Vương. Ngoài ra cảnh sát còn tìm thấy trong người mỗi tên cướp một khẩu súng ngắn. Một trong những khẩu súng này còn sực mùi thuốc súng và thiếu hai viên đạn.

Cảnh sát tin rằng tên Robert Glen, 18 tuổi, người mang khẩu súng này chính là người đã bắn chết bé Minh vì cảnh sát đã tìm thấy hai đầu đạn và hai vỏ đạn trong tiệm vàng cùng một loại với những viên đạn còn trong súng. Ba tên cướp kia là: Mary Tomlin, mười chín tuổi, người đàn bà đứng giữ cửa cho đồng bọn, Jack Madden, mười tám tuổi, người đàn ông cùng vào tiệm với Glen và Daniel Jones, hai mươi tuổi, người lái xe cho đồng bọn.

Được biết bé Minh là cháu ngoại duy nhất của ông bà Lê Thanh Long, một gia đình rất được kính trọng trong cộng đồng Việt Nam ở đây. Mẹ của bé Minh là bà Hoàng Lê Tuyết, giáo sư thể dục và thể thao tại trường trung học Spring Garden High School for Girls. Bố của Minh là kỹ sư Hoàng Đức Quang đang làm việc cho công ty AT&T. Bé Minh đang học mẫu giáo tại vườn trẻ Mầm Non và đáng lẽ sẽ được dự lễ phát thưởng và ra trường vào ngày mai, Thứ Hai. Khi được hung tin về bé Minh, Ban Giám Đốc vườn trẻ Mầm Non đã quyết định sẽ bãi bỏ lễ phát thưởng ngày mai. Thay thế vào đó sẽ là một buổi lễ cầu nguyện cho linh hồn bé Minh.

Chúng tôi sẽ tiếp tục thu lượm tin tức về án mạng này và sẽ đăng tải trong những số báo sau."

Hơn một ngàn người đến dự đám tang bé Minh vào ngày Thứ Tư. Không một con mắt nào mà không nhòa những lệ. Người ta khóc cho bé Minh. Người ta cũng khóc cho Tuyết và Quang. Tuyết gầy rộc, xanh xao, đờ đẫn như người mất hồn, đi không còn vững bước, luôn luôn phải có người đi kèm bên cạnh nâng đỡ. Sau mấy ngày gào khóc, Tuyết đã mất hẳn tiếng, nhưng vẫn luôn miệng khàn khàn, yếu ớt gọi tên con.. Quang cũng bơ phờ không kém, trầm lặng chẳng nói một câu.

Tin một đứa trẻ năm tuổi bị bắn chết trong một vụ cướp ở tiệm vàng truyền ra như một tiếng sét khắp thành phố này, gây phẫn nộ và lo sợ trong mọi giới. Người ta thương xót đứa nhỏ xấu số và đau buồn cho gia đình nạn nhân. Người ta đòi chính phủ phải có những biện pháp thích ứng để đối phó với tình trạng thoái hóa hiện nay. Từ mấy năm nay số tội phạm đã gia tăng ghê gớm trong tiểu bang này. Để chấn an dân chúng, hai năm trước Quốc Hội Tiểu Bang đã thông qua nhiều đạo luật nhằm trừng trị gắt gao những tội có tính cách bạo hành. Những tội nhân đã có tiền án sẽ bị phạt tù thêm năm năm; những trẻ vị thành niên từ mười bốn tuổi đến mười bảy tuổi mà phạm tội sẽ bị xử như người lớn; những kẻ bị án giết trẻ em dưới mười bốn tuổi sẽ bị tử hình; những kẻ gây án mạng trong khi cướp bóc sẽ bị xử theo tội cố sát có gia trọng và sẽ bị tử hình; những kẻ gây ra tội ác vì thù ghét người khác chủng tộc sẽ bị án tối đa...v...v.. Những đạo luật này đã có hiệu lực gần một năm nay và đã có nhiều tội phạm bị phạt tù lâu năm hơn trước; nhưng chưa có vụ nào đủ nặng nề để bị tử hình. Người ta có ý chờ đợi một bản án tử hình để cảnh cáo những bọn du đãng hung bạo. Những chính trị gia trong những cuộc bầu cử quan trọng đã liên tiếp xác định lập trường cứng rắn đối với các tội ác và ủng hộ luật xử tử hình.

Biện Lý của thành phố là bà Lisa Wayne sẽ ra tái tranh cử chức vụ đó trong năm tới. Đối thủ của bà là luật sư William McLean đã nhiều lần chỉ trích bà Lisa Wayne là quá mềm yếu đối với các tội phạm và chưa đạt được một bản án tử hình nào.

Tờ báo *Tribune* trong số ra ngày Thứ Sáu đăng tiếp tin về vụ cướp ở tiệm vàng Nữ Vương như sau:

"Cảnh Sát Đã Điều Tra Xong Vụ Cướp ở Tiệm Vàng

Tin từ Tổng Hành Dinh Cảnh Sát cho hay cảnh sát đã có thêm nhiều chi tiết về các nghi can trong vụ cướp ở tiệm vàng Nữ Vương Thứ Bảy trước.

Tất cả các nghi can đều đã có tiền án. Robert Glen đã vào tù ra khám nhiều lần ngay từ hồi được mười bốn tuổi và vừa mãn hạn tù sáu tháng về tội hành hung một người Chăm-bốt. Mary Tomlin và Jack Madden đang được tại ngoại

hầu tra và chờ ngày ra tòa về tội cướp dật. Cả hai người này đã khai với cảnh sát là chính tên Robert Glen đã bắn chết bé Minh. Mary Tomlin khai rằng bọn chúng đã lấy xong mọi thứ và ra đến cửa, bé Minh mới ở trên nhà chạy xuống. Tên Robert Glen liền quay lại bắn liền hai phát trúng bé Minh. Daniel Jones đã hai lần bị bắt vì tội bán ma túy. Daniel Jones cũng khai rằng Robert Glen rất thù ghét người Á-Đông và đã tuyên bố trước khi đi cướp là hắn muốn bắn chết một người Á-Đông.

Bà Biện Lý Lisa Wayne trong buổi họp báo ngày Thứ Sáu đã tuyên bố rằng bà sẽ yêu cầu tòa lên án tử hình tên Robert Glen và án chung thân khổ sai cho ba tên còn lại.”

Cũng trong số báo này tờ Tribune đã đăng bài xã luận về cuộc bầu cử chức vụ Biện Lý năm tới như sau:

“Một Cơ Hội Trời Cho”

“Vụ cướp ở tiệm vàng Nữ Vương đã đem đau thương đến cho một gia đình và phần nộ cho toàn thể thành phố này; nhưng đối với bà Biện Lý Lisa Wayne thì đây thật là cơ hội ngàn năm một thuà.

Từ hơn một năm nay, ông William McLean, đối thủ của bà, đã không ngớt chỉ trích bà là quá nhu nhược và thiếu khả năng vì bà chưa đạt được một bản án tử hình nào để cảnh cáo các tội phạm.

Bây giờ, với vụ cướp ở tiệm vàng Nữ Vương, bà Biện Lý Lisa Wayne đã nắm trong tay cơ hội ngàn năm một thuà để đạt được một bản án tử hình. Tên sát nhân Robert Glen đã bị bắt tại trận, với đầy đủ tang chứng cụ thể. Thêm vào đó, các đồng lõa đã điếm chỉ chính hắn là người đã ra đến cửa rồi còn quay lại bắn bé Minh. Những tiền án hung bạo của hắn đối với người gốc Á Châu sẽ là những yếu tố gia trọng để lên một bản án tử hình.

Ngoài ra bà Biện Lý Lisa Wayne còn một cây bài tẩy nữa. Đó là người mẹ của bé Minh, bà Hoàng Lê Tuyết, một nữ giáo sư thể dục, thể thao, trẻ đẹp, tận tâm, đang được cảm tình của cả thành phố này. Bà Hoàng Lê Tuyết được coi là người mẹ đau khổ nhất. Vào một lúc thuận tiện nào đó, có lẽ là khi Bồi Thẩm Đoàn họp để xét nên xử tử hình hay chung thân khổ sai tên Robert Glen. Bà Biện Lý Lisa Wayne sẽ gọi bà Hoàng Lê Tuyết ra trước tòa để nói vài lời. Bà Hoàng Lê Tuyết sẽ chỉ cần gục xuống, khóc lên rưng rức là đủ làm mũi lòng tất cả Bồi Thẩm Đoàn và bảo đảm một bản án tử hình cho Robert Glen.

Điều quan trọng là Biện Lý Cuộc đừng mắc những lỗi lầm kỹ thuật để bị can có thể chống án sau này. Những ai đã biết bà Lisa Wayne đều biết rằng bà ấy rất chu đáo, thận trọng và khó có một kẽ hở để đối phương có thể khai thác được. Chúng ta chờ xem bà Biện Lý Lisa Wayne sẽ lợi dụng được cơ hội ngàn năm một thuà này như thế nào.”

Từ sau ngày xảy ra vụ cướp, ông bà Long đã đóng hẳn cửa tiệm vàng và dọn sang ở với con gái và con rể. Bà Long đau buồn chẳng kém gì Tuyết; nhưng bà Long biết giữa con gái bà và bà, bà sẽ phải là người đóng vai vững mạnh hơn trong hoàn cảnh này để nâng đỡ Tuyết, để an ủi, săn sóc Tuyết.

Tuyết bây giờ như một cái xác không hồn, thờ thẩn, mơ màng. Tuyết vẫn không thể chấp nhận được rằng bé Minh đã không còn ở trên thế giới này nữa. Có những lúc Tuyết đứng ngắm những tờ giấy có chữ viết nguệch ngoạc hay hình vẽ thô sơ của bé Minh còn dán trên tường trong bếp, rồi mỉm cười, lẩm bẫm một mình như thể nói với bé Minh đang đứng bên cạnh:

- Con mẹ khéo tay quá.

Có những lần Tuyết mang tranh vẽ của bé Minh đến nhà bạn bè khoe và nói chuyện huyền thuyên về nó như thể nó vẫn còn đi học, làm cho ai cũng phải lắc đầu ái ngại.

Nhưng cũng có những khi thành linh nhận ra sự thực là bé Minh đã chết, Tuyết òa lên khóc rưng rức. Một hôm Tuyết chòang dậy giữa nửa đêm, vừa chạy ra khỏi giường vừa la hét:

- Nó bắn con tôi! Nó bắn con tôi! Tôi phải giết nó! Tôi phải giết nó!

Rồi Tuyết chạy xuống bếp như muốn lấy dao đâm chém ai. Quang vội chạy theo ôm lấy Tuyết, vuốt ve, an ủi và đưa Tuyết về phòng ngủ; Nhưng chỉ nửa giờ sau, Tuyết lại ngồi nhòm dậy, thờ hờng hộc, hét vang cả nhà:

- Tôi phải giết nó! Để tôi giết nó.

Chính vì tình trạng khủng hoảng tinh thần này của Tuyết mà bà Long thấy cần phải luôn luôn ở gần để trông nom Tuyết, trong khi Quang còn bận rộn với công việc ở sở.

Tình trạng khốn khổ của Tuyết tưởng như không bao giờ nguôi. Ngày lại ngày trôi đi nặng nề.

Nhưng cũng như một giòng nước lững lờ trôi, làm mòn đi những móm đá nhọn hai bên bờ suối, ngày tháng cũng dần dần xoa dịu đi phần nào những đau thương của Tuyết.

Hai tháng nghỉ hè đã thấm thoát qua đi. Hôm nay bà Hiệu Trưởng gọi điện thoại lại thăm Tuyết. Quang lắng nghe Tuyết nói chuyện bằng tiếng Anh với bà Hiệu Trưởng. Quang thấy Tuyết dùng thời quá khứ của động từ khi nói đến bé Minh và Quang biết trong thâm tâm Tuyết đã chấp nhận rằng bé Minh không còn ở đây nữa.

Với sự khuyến khích của ông bà Long, Quang và bà Hiệu Trưởng, Tuyết cố gắng trở lại dạy học.

Bầu không khí nhộn nhịp, sôi nổi của trường học, những bộ mặt hồn nhiên, hăng hái của học sinh giống như một luồng gió mát đem khuây khỏa đến cho một tâm hồn đang héo hắt.

Những bài vở phải sửa soạn, những lớp học phải giảng dạy, những bài làm của học sinh phải đọc và chấm điểm làm Tuyết bận rộn suốt ngày và tạm quên đi nỗi đau buồn, thống khổ. Sau những uể oải của mấy ngày đầu, Tuyết dần dần tìm lại được năng lực để làm việc. Bây giờ không còn phải vội vàng ra về mỗi buổi chiều để đi đón con, Tuyết lần lá ở lại trường sau giờ dạy học để tham gia vào những công tác tự nguyện.

Khi bà Johnson, giáo sư âm nhạc, đến nhờ Tuyết cộng tác để tổ chức một buổi trình diễn văn nghệ vào dịp Lễ Giáng Sinh, Tuyết nhận lời ngay. Bà Johnson yêu cầu Tuyết phụ trách việc trang trí sân khấu

Làm việc thoải mái sau giờ học, khi không còn phải ràng buộc trong khuôn khổ và kỷ luật chặt chẽ, Tuyết thấy gần gũi, thân mật hơn với các học sinh của mình và có dịp nhận ra nhiều đức tính và tài năng của đám người trẻ này. Becky, em nữ sinh mảnh khảnh mà Tuyết vẫn tưởng là rất yếu kém về thể dục thể thao cũng như nhiều môn học khác, lại tỏ ra có rất nhiều sáng kiến về nghệ thuật và y phục. Ima, người con gái gốc Mỹ-Tây-Cơ mà Tuyết nghĩ là kiêu kỳ và khô khan lại tỏ ra là người tế nhị, dễ thương. Một hôm Ima mang đến cho Tuyết một bông hồng và nói:

- Nhà em có trồng nhiều hồng nhưng. Em thấy bông này đẹp nhất, em đem đến tặng cô

Một lần khác Ima đem đến cho Tuyết một trái táo bằng gỗ sơn đỏ trên có hàng chữ viết tay; *"Chúng em muốn có nhiều giáo sư giống như cô."*

Một tình thương yêu, triu mến dâng lên trong Tuyết đối với người nữ sinh này - một tình thương không khác gì tình thương của một người mẹ, một tình thương Tuyết đã tưởng không bao giờ còn tìm lại được. Có lúc Tuyết đã tự hỏi tại sao Tuyết lại không thể yêu thương những người trẻ này như chính con Tuyết được. Nhưng Tuyết biết lúc này không gì có thể lấp đầy cái khoảng trống do bé Minh để lại trong trái tim Tuyết. Không có gì có thể thay thế được bé Minh. Lúc này Tuyết chỉ còn sống ngày qua ngày chờ đến lúc được nhìn thấy những kẻ đã hãm hại đứa con duy nhất của Tuyết phải đền tội.

Đúng như người ta dự đoán, bà Biện Lý tiến hành cuộc điều tra rất thận trọng và cứ đà này thì cũng đến hè năm tới tòa án mới đem vụ này ra xử. Người ta cũng ngờ rằng còn một lý do nữa: Bà Biện Lý muốn vụ án ra trước tòa vào đúng lúc có cuộc bầu cử để danh tiếng bà thêm lừng lẫy, bảo đảm một sự toàn thắng cho bà, nhất là khi tên hung thủ kia bị lên án tử hình.

Như vậy là Tuyết sẽ còn phải chờ đợi nhiều tháng ngày nữa. Mỗi lúc nghĩ đến cái chết tất tưởi của con, Tuyết lại thấy giận sôi người lên. Nếu lúc này mà nhìn thấy những tên cướp hung bạo kia, chắc chắn là Tuyết sẽ lao tới mà đâm chém, bầm vằm chúng cho nát thây mới thỏa được cái hận này. Tuyết muốn được nhìn thấy mấy tên sát nhân kia phải lên ghế điện. Tuyết muốn được nhìn thấy những tia lửa điện lóe ra từ những đầu ngón tay, ngón chân, từ mỗi sợi tóc của những tên khốn nạn. Tuyết muốn được nhìn thấy thân thể chúng quằn quại, co rúm lại vì đau đớn trước khi cháy thành than.

Buổi trình diễn văn nghệ Giáng Sinh thành công mỹ mãn. Tuyết hài lòng về sự đóng góp của mình, nhất là khi lại được bà Hiệu Trưởng và bà Johnson hai ba lần khen ngợi và cảm ơn.

Chẳng mấy lúc những giáo sư khác cũng biết đến sự tích cực, nhiệt thành của Tuyết và thay nhau tìm đến để nhờ chuyện này, chuyện khác. Tuyết thường nhanh nhẩu nhận lời. Nhưng hôm nay khi ông Sneider, giáo sư sinh vật học, đến

nhờ Tuyết đi thắp đèn để hướng dẫn một nhóm học sinh tham quan Viện Bảo Tàng Y Khoa thì Tuyết biến hẳn sắc mặt đi và một mực từ chối, viện cớ Tuyết bị dị ứng với những chất hóa học người ta dùng trong Viện Bảo Tàng. Nhưng sự thực là Tuyết không muốn nhìn thấy những trưng bày về thai nghén - những trưng bày đã một lần làm Tuyết run sợ, kinh hoàng và vẫn còn ám ảnh Tuyết, nhắc nhở Tuyết đến cái thai mà Tuyết đã phá. Đã mười năm rồi mà sao những hình ảnh kia vẫn rõ ràng mồn một trong trí Tuyết.

Có những lúc Tuyết đã tự hỏi nếu như Tuyết đã không phá thai hồi đó thì sao? Liệu ông bà Long có xấu hổ đến nỗi phải tự vẫn hay bỏ thành phố này mà đi không? Chắc là không. Liệu Quang có vẫn lấy Tuyết không? Đã hiểu Quang, Tuyết biết rằng việc Tuyết có một đứa con có lẽ không có thay đổi gì trong tình cảm của Quang đối với Tuyết. Và nếu Tuyết đã không phá thai thì lúc này ... thì lúc này Tuyết vẫn còn một đứa con để mà thương yêu, để mà dựa dẫm. Nếu Tuyết đã không phá thai thì lúc này nó đã là một đứa bé mười tuổi, sửa soạn vào trung học. Nhưng.... nóđã không....có ở đây bây giờ....Tuyết thở dài nảo nuột.

Sáng nay khi cầm tờ báo hàng ngày lên đọc, Tuyết chăm chú nhìn vào một tin in chữ đậm lớn ở ngay trang nhất:

“Một Hung Thủ Bị Bỏ Của Nạn Nhân Bắn Chết Ngay Trước Tòa”

“Brian Stark, một nghi can đang bị ra tòa về tội hãm hiếp và giết một em bé gái mười tuổi gần hai năm trước đây đã bị bỏ của nạn nhân bắn chết ngay trước tòa.

“Lợi dụng lúc mọi người đang chăm chú nghe luật sư biện hộ cho bị can chất vấn một nhân chứng, ông Lucien Garcia đã thông thả tiến đến gần chỗ bị can đang ngồi rồi thỉnh linh rút súng ra bắn liền ba phát trúng đầu và cổ bị can. Brian Stark chết liền tại chỗ. Sau đó ông Garcia ném súng xuống sàn nhà, dơ hai tay lên, chờ cảnh sát đến bắt. Khi bị còng tay đưa ra xe, ông Garcia quay nhìn mọi người rồi la lớn lên: ‘Bây giờ thì con gái tôi có thể nhắm mắt nơi suối vàng.’

Phiên tòa đã ngưng ngay sau đó.”

Tuyết thờ người ra tư lự.

Quang cũng đã đọc tin đó. Quang cũng nhìn thấy Tuyết đọc tin đó và nhận rõ vẻ tư lự trên nét mặt Tuyết. Quang có thể hiểu được hành động của người đàn ông kia; nhưng Quang biết chắc Quang không thể làm như vậy được, mặc dù Quang còn đau đớn uất ức cả ngàn lần hơn người kia vì Quang chỉ có một đứa con duy nhất. Nhưng còn Tuyết? Tuyết là một người đàn bà, Tuyết là một người mẹ. Cái đau đớn, uất ức của một người mẹ mất con nó ghê gớm là chừng nào ai mà hiểu được? Dù thế nào đi nữa Quang cũng không thể để Tuyết hành động liều lĩnh được. Quang sẽ phải coi chừng.

Vụ cướp của, giết người ở tiệm vàng Nữ Vương bắt đầu ra tòa vào giữa tháng sáu, sau hơn một năm điều tra và làm thủ tục. Đối với Tuyết, thời điểm này thật là thuận tiện. Đây là lúc Tuyết được nghỉ hè. Tuyết sẽ tránh được những cái soi mói, tò mò của mọi người ở trường về vụ án và nhất là Tuyết sẽ có thì giờ đến tòa hàng ngày để theo dõi.

Ba tên cướp đã nhận tội và sẵn sàng cộng tác với cảnh sát trong cuộc điều tra cũng như việc ra làm chứng trước tòa để mong được một án tù nhẹ hơn. Chỉ có thủ phạm chính, Robert Glen, tìm cách chạy tội giết người bằng cách đổ vấy việc bắn chết bé Minh cho đồng bọn.

Ngày đầu đi dự thính phiên tòa cùng Quang và ông bà Long, Tuyết ghen ngào vì tức giận khi thấy cảnh sát áp giải hung thủ đến. Mặt Tuyết tái đi, tim Tuyết đập thình thình tưởng như có thể làm vỡ lồng ngực. Quang nhẹ nhẹ để tay vào lòng Tuyết như muốn căn dặn Tuyết phải giữ trầm tĩnh.

Trong lời mở đầu, ông phụ tá biện lý Thomas Blackwell vừa chỉ vào những tang vật bày trên một cái bàn lớn trước tòa vừa nhìn thẳng vào Bồi Thẩm Đoàn trình trọng nói:

- Thưa quý vị trong Bồi Thẩm Đoàn, Chính Quyền Tiểu Bang sẽ trình bày từng tang vật mà quý vị thấy trên bàn này, từ những đồ trang sức mà nghi can Robert Glen đã cướp trong tiệm vàng Nữ Vương cho đến khẩu súng mà nghi can đã dùng để bắn chết em Hoàng Lê Minh. Chính quyền cũng sẽ gọi những nhân chứng đã chính mắt nhìn thấy nghi can Robert Glen bắn hai phát trúng em Minh. Khi nghe xong phần trình bày của Chính Quyền Tiểu Bang, quý vị sẽ biết chắc một trăm phần trăm rằng chính người này, Robert Glen, đã bắn chết em Hoàng Lê Minh trong khi cướp của tại tiệm vàng Nữ Vương.

Luật sư bào chữa cho Robert Glen cũng hùng hồn không kém:

- Thưa quý vị trong Bồi Thẩm Đoàn, chúng tôi không chối cãi rằng người thanh niên này, Robert Glen, đã có liên quan đến vụ cướp tại tiệm vàng Nữ Vương. Nhưng chúng tôi sẽ chứng minh để quý vị thấy rằng Robert Glen không bắn em Hoàng Lê Minh; mà thực sự là một trong hai nghi can Mary Tomlin hoặc Jack Madden, đã bắn chết em Hoàng Lê Minh; rồi khi ra xe chạy trốn, lợi dụng lúc Robert Glen đánh rơi khẩu súng xuống sàn xe, người ấy đã nhặt lấy súng của Glen và tráo khẩu súng giết người vào cho Glen. Chúng tôi chỉ xin quý vị nhớ rằng quý vị không thể tin lời chứng của mấy người này. Đây là những người đang tìm mọi cách để mong được ân huệ của Biện Lý Cuộc. Đây là những người đã dối trá cả ngàn lần rồi và sẽ không từ bỏ một thủ đoạn nào để mong được nhẹ án hơn.

Và vụ xử án đã diễn tiến ra đúng như những lời phác họa trên của ông Phụ Tá Biện Lý và của Luật Sư bào chữa cho bị can. Sau ba ngày trình bày tỉ mỉ từng tang vật và chất vấn gắt gao từng nhân chứng, phiên tòa đã đi đến chỗ kết thúc.

Trước khi trao quyền suy nghĩ và quyết định cho Bồi Thẩm Đoàn, quan tòa ra hiệu cho ông Phụ Tá Biện Lý và Luật Sư bào chữa cho bị can nói lời cuối cùng.

Ông Phụ Tá Biện Lý đứng lên đồng dục:

- Thưa quý vị trong Bồi Thẩm Đoàn, quý vị đã nghe trình bày tỉ mỉ về những tang vật trên bàn trước tòa kia. Chúng tôi chỉ xin quý vị chú ý đến một tang vật mà thôi. Đó là khẩu súng mà cảnh sát đã tìm thấy trên người Robert Glen. Khẩu súng còn sặc mùi khói và thiếu hai viên đạn mà phòng thí nghiệm FBI đã xác nhận chính là khẩu súng dùng bắn em Hoàng Lê Minh.

Khi bị cảnh sát chặn bắt trên xe dùng để chạy trốn, Robert Glen đang ngồi ở phía trước bên cạnh tài xế; Mary Tomlin và Jack Madden ngồi ở ghế sau. Nếu như Robert Glen đã làm rơi khẩu súng xuống sàn xe ở phía trước mà Mary Tomlin hoặc Jack Madden đã muốn nhặt lấy khẩu súng của Glen thì người đó đã phải nhào mình qua đầu, qua vai Robert Glen, đã phải vịn vào đầu gối của hắn, mà cũng khó có thể với tới khẩu súng. (Ông ấy vừa nói vừa bắt chước những cử chỉ đó.) Rồi người đó làm sao mà có thể tụt trở lại chỗ ngồi ở phía sau? Rồi người đó làm sao lấy súng của mình cài vào cạp quần đằng trước, phía bên trong bụng áo của Glen? Liệu Robert Glen có để cho người đó làm như vậy không? Cũng xin quý vị nhớ rằng lúc đó những nghi can này đang cuống cuống tìm đường chạy trốn vì cảnh sát đang áp lại từ mọi mặt. Liệu có ai trong bọn chúng còn có thể nghĩ đến chuyện đánh tráo súng với Glen thôi, chứ đừng nói gì đến chuyện thực hiện ý định đó? Như vậy quý vị đã thấy luận cứ của Luật Sư bào chữa cho bị can là hoàn toàn phi lý. Thế có nghĩa là khẩu súng kia chỉ có thể là khẩu súng mà chính Glen đã mang đến phạm trường, chính Glen đã dùng để bắn em Hoàng Lê Minh, một em bé thơ ngây đã bị giết chết một cách oan nghiệt. Một mầm non vừa nhú lên đã bị hủy hoại. Một ngọn lửa vừa nhen nhúm lên đã bị dập tắt. Một em bé vừa học xong mẫu giáo mà không bao giờ được bước lên trước lớp cùng các bạn để nhận lấy giấy ban khen, không bao giờ còn được cắp sách đến trường, không bao giờ còn được thấy tình yêu của một người mẹ, không bao giờ còn được lớn lên thành người. Glen là một tên cướp nguy hiểm, một tên sát nhân tàn bạo. Xin quý vị hãy nhận định lấy sự thực đó và tuyên bố Glen đã phạm tội cố sát.

Tuyệt gục mặt vào vai Quang cố nén những tiếng khóc ầm ức. Những câu nói của ông Phụ Tá Biện Lý như những lưỡi dao sắc cắt tung ra những vết thương tưởng như đã lành được ít lâu nay. *"Một ngọn lửa vừa nhen nhúm lên đã bị dập tắt. Một mầm non vừa nhú ra đã bị hủy hoại. Đây là một tên sát nhân tàn bạo."* Hai vai run rẩy, tai ù lên, Tuyệt không còn nghe thấy gì sau đó nữa. Luật Sư biện hộ cho bị can nói lời sau cùng đã xong từ lâu. Quan tòa đã ra những lời chỉ thị cho Bồi Thẩm Đoàn và tuyên bố ngưng phiên tòa để Bồi Thẩm Đoàn suy nghĩ và thảo luận.

Tuyệt như tê tái đi trong cơn đau đớn. Chừng mọi người bắt đầu ra khỏi tòa, Quang mới dìu Tuyệt đứng dậy.

Sau hơn ba giờ suy nghĩ và thảo luận, Bồi Thẩm Đoàn đã trở lại và đồng thanh tuyên bố Robert Glen phạm tội cố sát.

Trong khi Quang, ông bà Long và hầu hết mọi người có mặt ở tòa hôm đó tỏ vẻ hân hoan về phán quyết của Bồi Thẩm Đoàn thì một mình Tuyệt chìm trong tư lự. Tuyệt chẳng nói chẳng rằng, lơ đãng như không để ý gì đến những chuyện đang xảy ra chung quanh. Ngồi trong xe trên đường về nhà, Tuyệt cũng không nói một câu.

Ông Phụ Tá Biện Lý gọi điện thoại lại cho biết Bồi Thẩm Đoàn sẽ trở lại họp ngay ngày hôm sau trong giai đoạn ra hình phạt để quyết định nên xử tử hay bỏ tù chung thân Robert Glen.

Trong giai đoạn này, trước hết Luật Sư bên vực cho Glen sẽ được phép trình bày những lý do và nhân chứng để xin Bồi Thảm Đoàn tha tội chết cho hắn. Tiếp đó, ông Phụ Tá Biện Lý sẽ gọi Tuyết ra trước tòa trần tình nỗi đau buồn thống khổ của mình và của gia đình về cái chết của bé Minh. Cuối cùng Chính Quyền Tiểu Bang sẽ trình bày tất cả những yếu tố gia trọng để yêu cầu Bồi Thảm Đoàn lên án xử tử Robert Glen.

Như vậy rõ ràng là bà Biện Lý đã quyết định dùng đến tất cả mọi khí giới để đạt cho bằng được một bản án tử hình. Rõ ràng là bà ấy đặt rất nhiều hy vọng vào những lời trần tình của Tuyết. Ai cũng biết rằng mỗi lời nói, mỗi cử chỉ, mỗi tiếng khóc của người mẹ đau khổ kia sẽ có ảnh hưởng mạnh mẽ vô cùng đến quyết định của Bồi Thảm Đoàn.

Được một ngày tòa nghỉ họp, Quang vội đến sở để làm gấp những công chuyện còn bỏ dở từ mấy hôm nay. Ông Long cũng phải đến bệnh viện làm những thử nghiệm để bác sĩ theo dõi, điều trị bệnh tim của ông.

Ở nhà chỉ có bà Long và Tuyết. Thấy con gái nằm yên lặng ở trên sofa trong phòng giải trí, thỉnh thoảng lại thở dài náo nuột, bà Long ái ngại đến ngồi đan áo ở một cái ghế gần bên rồi nói một câu như để phá vỡ cái yên lặng nặng nề:

- Mẹ hy vọng ngày mai nữa là xong. Bồi Thảm Đoàn sẽ lên án tử hình tên sát nhân để công lý được sáng tỏ.

Vài phút yên lặng qua đi, rồi có tiếng Tuyết uể oải:

- Con không muốn ra tòa ngày mai nữa đâu.

Bà Long hoảng hốt:

Sao vậy hở con? Ông Phụ Tá Biện Lý trông cậy nhiều vào những lời trần tình của con để yêu cầu tòa lên án tử hình. Nếu con không đến thì rồi mọi chuyện sẽ ra sao? Mà tại sao chỉ còn một lần nữa thôi mà con không chịu đến?

Tiếng Tuyết như lạc lõng, như chán chường:

- Con không muốn nghe những lời ông ấy buộc tội người kia. Mẹ không thấy sao? Mỗi lời ông ấy nói ra để buộc tội người kia cũng là một lời ông ấy nói ra để buộc tội con.

Bà Long chạy lại, cúi người xuống để tay lên trán con, rồi bà cất tiếng đầy thương xót:

- Trời đất ơi! Con gái tôi mê sảng rồi. Ông ấy buộc tội người kia vì nó cướp của, giết người. Chứ còn con; con gái mẹ ăn hiền ở lành làm sao mà ông ấy buộc tội gì được? Mà tại sao con lại nói những lời ghê gớm thế để làm mẹ thêm đau lòng?

Tiếng Tuyết như rên rỉ, như than vãn:

- Mẹ ơi! Đành rằng người kia cướp của giết người. Nhưng con đã chẳng cướp của, giết người đấy sao? Cái đồng hồ của người ta đáng giá mười tám ngàn đô-la mà con trả cho người ta không được năm trăm đô-la. Dì Nhẫn túng bắt phải đem cái vòng cưới đến cầm mà con tính lời đến sáu mươi phần trăm một năm. Thế không phải là cướp của hay sao? Có khác chẳng là người kia ngu dại thì dùng dao, dùng súng. Con khôn ngoan thì con dùng trí thông minh của con. Nhưng kết quả thì cũng thế. Còn giết người ư? Con đã chẳng giết người đấy ư? Cái thai là người. Nếu con không phá thai ngày đó thì nó đã được sinh ra và bây giờ nó cũng là một đứa trẻ mười tuổi rồi. Bây giờ nó không có ở đây, vì sao? Vì con đã giết nó. Tên cướp kia giết người vì thù ghét dân Á-Đông đến đây tranh công ăn, việc làm, buôn bán, bóc lột người bản xứ. Chứ còn con; con có lý do gì để giết con con? Người kia giết một đứa trẻ năm tuổi, ngây thơ, vô tội. Nhưng mẹ ơi! Còn một đứa trẻ nào ngây thơ, vô tội hơn một đứa trẻ còn nằm trong bụng mẹ, chưa một lần mè nheo, chưa một tiếng khóc đòi ăn? Vậy mà con đã giết nó. Như thế thì con có đáng tội trăm ngàn lần hơn tên cướp kia hay không?

Bà Long ôm lấy con gái, khóc sục sùi. Bà còn nhớ ngày nào bà cũng ôm Tuyết mà khóc như thế này khi biết Tuyết có bầu. Có điều lần này bà cảm thấy tội lỗi, đau đớn hơn muôn phần.

Có tiếng xe ông Long vào garage. Bà Long buông Tuyết ra, lau vội nước mắt rồi đứng dậy đi vào trong bếp.

Bữa cơm tối hôm đó mọi người ít nói hơn mọi khi. Quang kể lại mấy chuyện vui ở sở để cố thay đổi bầu không khí; nhưng cái vẻ ưu tư của Tuyết vẫn bao trùm cả nhà cho đến lúc đi ngủ. Dù sao bà Long cũng yên trí hơn khi không thấy Tuyết nhắc đến ý định sẽ không ra tòa ngày hôm sau trước mặt Quang và ông Long.

Bà Long càng mừng hơn khi sáng hôm sau bà thấy Tuyết dậy sớm, chải đầu tóc gọn gàng và ăn mặc chỉnh tề để sửa soạn ra tòa. Bà hy vọng Tuyết đã quên hẳn đi những điều Tuyết đã than thở với bà ngày hôm trước.

Suốt thời gian Luật Sư của Robert Glen gọi nhân chứng lên trần tình để xin tòa tha tội chết cho hắn, Tuyết gục đầu vào vai Quang lơ đãng chẳng thèm để ý gì. Có lúc Tuyết ngủ thiếp đi, ngáy khò khò. Quang phải lay người cho Tuyết tỉnh dậy.

Liên tiếp hai ngày như thế. Về chán chường, mệt mỏi hiện rõ trên nét mặt Tuyết và Quang.

Sang đến ngày thứ ba mới đến lượt ông Phụ Tá Biện Lý lên trình bày những yếu tố gia trọng để yêu cầu Bồi Thẩm Đoàn lên án tử hình Robert Glen.

Sau những thủ tục thường lệ, tiếng ông Phụ Tá Biện Lý đồng loạt vang lên qua hệ thống âm thanh:

- Và bây giờ Chính Quyền Tiểu Bang gọi bà Hoàng Lê Tuyết lên trước tòa.

Tất cả mọi con mắt đều chăm chú vào người đàn bà mà hình ảnh tiều tụy đã trở thành quen thuộc đối với cả thành phố này - người đàn bà mà báo chí đã thường gọi là người mẹ đau khổ nhất.

Tuyết thong thả đứng lên, rồi khoan thai từng bước, Tuyết tiến lên trước tòa. Có một cái vẻ gì trang trọng, tự tin tỏa ra từ con người Tuyết với mỗi bước đi. Tất cả đều yên lặng. Người ta như đang chờ đợi một cái gì hết sức quan trọng sắp xảy ra.

Tuyết bước lên bục gỗ cao, chỗ đứng của nhân chứng. Tay phải dơ lên theo lời yêu cầu của mõ tòa, Tuyết tuyên thệ sẽ nói đúng sự thực và chỉ có sự thực mà thôi.

Tiếng ông Phụ Tá Biện Lý lại vang lên:

- Xin bà vui lòng trình bày những cảm nghĩ của bà về tội ác này.

Tuyết hướng mặt nhìn thẳng về phía Bồi Thẩm Đoàn, mắt mở rộng, yên lặng một vài giây, rồi tiếng nói trong trẻo, mạnh dạn vang lên qua hệ thống âm thanh:

- Nhân danh là mẹ nạn nhân, tôi xin Quan Tòa và quý vị trong Bồi Thẩm Đoàn hãy xét đến tuổi trẻ và sự ngu dại của người này mà lượng tình khoan hồng.

Rồi mặt hướng lên trần nhà, mắt nhòa những lệ, giọng nghẹn ngào, Tuyết cũng nói một câu nữa mà mọi người không ai hiểu gì, ngoại trừ một mình bà Long:

- Con ơi, xin con tha lỗi cho mẹ. Mẹ tuổi trẻ. Mẹ dại dột.

Ngưng lại một lúc, tiếng Tuyết lại vang lên nhẹ nhàng như một lời cầu nguyện:

- Xin Chúa tha tội cho con.

PHẠM HỮU BÌNH

HẾT